

Közgyűlési határozat megtámadása a jó erkölcsök megsértése címén. A Kuria ismeretes határozata után, amellyel a közgyűlési határozat megtámadását a jó erkölcsök sérelme okából elvileg helytállónak jelentette ki, különös érdekekkel bír a német Reichsgericht egy újabb döntése. (X. 535/24. II. Juristische Wochenschrift 1926 márciusi 1. füzet 543. lap.) Ebben az ítéletben a RG. érvénytelenítette azt a közgyűlési határozatot, amely tiszteres szavazati joggal felruházott új részvények kibocsátását rendelte el, akként, hogy a részvények szétosztását a felügyelőbizottság eszközölje. Az ítéleti tény megállapítása szerint a részvényeket az igazgatóság és felügyelőbizottság körében helyezték el. A német bíróság a többszörös szavazattal való felruházást önmagában nem tartja elégnek arra, hogy a jó erkölcsbe ütközőnek találja az ilyen határozatot. Lényegben azonban alig van a konkrét esetnek olyan különossége, amely a szokásos ilyennemű tranzakciókkal szemben egy meg nem engedett pluszt mutatna. Hachenburg utal is arra az eset megbeszélésében, hogy a RG. bár kifejezetten eddigi gyakorlatára hivatkozik, a gyakorlaton ezzel a határozattal túlmegegy. A döntés jelentőségét, minthogy az ítélet formulázása ezuttal nélkülözi a fontos és szabatos kiélézést — csak a következtetések fogják felfedni. A Kuria határozata mindenestre problematikusabb volt. Egyébként a RG. ítéletében sokszor bukkannak fel a Kuria indokolására emlékeztető hangok — természetesen az elvi kérdéssel, hogy a jó erkölcsök megsértése lehet a megtámadás alapja, a RG.-nek, ahol az már régi gyakorlat volt, foglalkoznia nem kellett.

B. S.

Magánalkalmazott fizetésének valorizálása. Többször fejtegettük, hogy pénzromlás során a munkavállalónak bizonyos koronaösszegben kikötött s tehát elértékteleendő illetményeit elvileg valorizálni kellene, és hogy ezt legalábbis az alsóbbfoku munkaügyi gyakorlat legalábbis részben megvalósította, amennyiben t. i. *jogot* adott az egyes alkalmazottaknak az illető vállalatnál eszközölt *generális* fizetésemelésben a többi alkalmazottal hasonlóan leendő részesülésre. (Írtunk erről „Pénzromlás és szolgálati szerződés“ címén a Jogállam 1924. évi 3. számában, a „Valorizáció 1924-es joggyakorlatunkban“ c. füzet 11. pontjában, „Fizetés- és nyugdíjvalorizáció“ címén a Polgári Jog 1925. évi 3. számában, és a „Valorizációs joggyakorlatunk 1926-ig“ c. füzet 18. pontjában.) Az érzésben inkább szűkkeblű, elientétes irányba tendáló kuriai gyakorlat mellett, amelyet — tekintettel a ma is folyó perekre — még mindig megjavíthatónak